

Kirkjuligt Missiósblað

Hvør tann, sum tí hoyrir hesi orð míni og ger eftir teimum, hann skal líknast við ein vitugan mann, ið bygdi hús sítt á hellubotn; og gloppregnið brast á, og áarføri kom, og stormarnir leikaðu og dundu móti hesum húsi; og tað fell ikki, tí at tað var grundað á hellubotni. Og hvør tann, sum hoyrir hesi orð míni og ikki ger eftir teimum, hann skal líknast við ein fávitskutan mann, ið bygdi hús sítt á kysendi; og gloppregnið brast á, og áarføri kom, og stormarnir leikaðu og dundu móti hesum húsi; og tað fell, og fallið var stórt. Matt. 7,24-27

Hesi orðini eru tey seinastu í Fjallaprædikuni. Beint áðrenn hevur Jesus ávarað ímóti svikaprofetum, sum síggja út til at vera seyðir, men eru óðir úlvar innan. Og hann útdýpar hetta við at siga í vers 21: *Ikki hvør tann, ið sigur til mín: »Harri, harri,« skal koma inn í himmirikið; men tann, ið ger vilja fadirs míns, sum er í himlunum.*

Hann sigur, at tað skulu vera mangir á hinum degi, sum munnu siga: *»Harri, harri, hava vit ikki profeterað við tínum navni, og hava vit ikki rikið út illar andar við tínum navni, og hava vit ikki gjørt mangar kraftargerðir við tínum navni?«*

Men Jesus sigur, at hann ongantíð hefur kent teir.

Hvussu kann tað bera til, at tað skulu vera nógv á hinum degi, sum hava verið sannførd um, at tey hoyrdu til Guðs ríki? Hvussu kann tað bera til, at tey kunnu vera so sannførd, at tey fara at kjakast við Guð um alt tað, sum tey hava útrættað við Jesu navni?

Hetta orðið hava eg og tú brúk fyri at steðga við. Eg kann skriva um Jesus, profetara við Jesu navni, tú kanst hava ríkið út illar andar við Jesu navni og gjørt mangar kraftargerðir við Jesu navni, og so kunnu vit vera sannførd um, at alt hetta er ein vitnisburður um, at vit hoyra Jesusi til og at hann kennir okkum. Vit hava veruliga upplivað eitt samfelag við Jesus.

Men, sigur Jesus, tað er ikki hvør tann, sum sigur “Harri, harri,” sum skal koma inn í himmiríkið; men bara tann, sum ger Guðs faðirsins vilja. Og hvør er vilji hansara?

Í 5. Mós.10,12-14 sigur Guð soleiðis: *Og nú, Ísrael, hvat krevur Harrin, Guð tín, av tær annað, enn at tú óttast Harran, Guð tín, so at tú altíð gongur leiðir hansara og elskar hann og tæinir Harranum, Guði tínum, av heilum huga og av allari sál tíni og varðveitir boðorð Harrans og tær fyriskipanir, sum eg í dag leggi fyri teg, til tess at tær skal vignast væl! Sí, himin og himnanna himnar, foldin og alt, sum á henni er, tilhoyrir jú Harranum, Guði tínum;*

Tað kann vera, at tú hugsar: Ja, ja, hatta stendur jú í Gamla testamenti. Tað er nakað heilt annað í dag. Men lat okkum nú ikki vera so skjót at hugsa vanahugsan. Tí at hvat sigur Jesus um hetta?

Eftir at hann hefur sagt við lærusveinar sínar, at teir eru ljós heimsins og salt jarðarinnar, so sigur hann:

“Haldið ikki, at eg eri komin at avtaka lógina og profetarnar; eg eri ikki komin at avtaka, men at fullføra. Tí at sanniliga sigi eg tykkum: Inntil himmalin og jørðin forganga, skal ikki hin minsti bókstavur ella eitt flindur av lógini strikast, fyrr enn alt er fullgjørt. Hvør tann, sum tí brýtur eitt einasta av hesum minstu boðum og lærir fólk soleiðis, hann skal verða kallaður minstur í himmiríki; men hvør tann, sum heldur tey og lærir tey, hann skal verða kallaður stórur í himmiríki. Tí at eg sigi tykkum, at um rættvísi tykkara ikki ber av rættvísi teirra skriflærdu og Farisearanna, koma tit als ikki inn í himmiríkið. Matt.5,17-20

Jesus kom ikki fyri at avtaka lógina og profetarnar. Men at fullføra. Og hann sigur, at um okkara rættvísi ikki ber av teirra skriflærdu og Farisearanna, koma vit als ikki inn í himmiríkið.

Teir skriflærdu og fariseararnir vóru menniskjur, sum bóðu nógv, lósu nógv í Guðs orði, teir gjørdur eisini nógv góðar gerningar. Í Luk.18,11 síggja vit, at teir vóru ikki ránsmenn, órættvísir ella horkallar, ei heldur tjóvar í loyndum, sum tollararnir vóru kendir fyri. Og teir fastaðu nógv og teir góvu tiggjund av øllum, sum teir ognadust. Kanst tú siga tað, at tað gert tú eisini? Jesus finst ikki at tí góða, sum teir gera.

Men Jesus sigur, at hetta er ikki nokk. Um tín rættvísi ikki er betri enn hetta, so sigur Jesus

her í Fjallaprædikuni, at tú kemur als ikki inn í himmiríkið. Himmiríkið er stongt. Tað má vera betri enn so. Og fyri at undirstrika hetta, útleggur Jesus 5. og 6. boð (Matt.5,21-30).

Tað er ikki nokk, sigur Jesus, at tú bara heldur teg frá at drepa. Nei, tú mást heldur ikki vera vreiður inn á bróður tín. Ert tú tað, skalt tú vera sekur fyri dóminum, sigur Jesus. Sigur tú við bróður tín “armingi” skalt tú vera sekur fyri ráðnum, og sigur tú “dári” skalt tú vera sekur til helvitis eld, sigur Jesus.

Og tá ið tað kemur til at dríva hor, so sigur Jesus, at hvør tann, ið lítur at kvinnu við gimdarhuga, hevur longu drivið hor við henni í hjarta sínum. Tí gevur hann tey ráð, at um høggra eyga freistar teg, tá slít tað út, tí at tað er tær betri, at ein limur forferst, enn at alt likamið verður kastað í helvitið. Og tað sama hondin, um hon freistar teg, tá hogg hana av. Tí at tað er tær betri, at ein av limum tínum forferst, enn at alt likam títt fer til helvitis.

At læra um Guð soleiðis, sum Jesus ger tað, vekir mótstöðu í okkara hjarta. Men vit síggja, at hetta er hin sami Guð, sum vit kenna frá Gamla testamenti. Hóast teir skriftlærdu og farisearnir vistu, at tað var rætt, sum Jesus segði, dámdu teimum hetta illa. Teir gjørdu alt fyri at freista Jesus, fyri at vita, um teir ikki kundu fella hansara strongu læru.

Einaferð komu teir við eini kvinnu, sum var tikin í tí at dríva hor, bert fyri at síggja, um Jesus veruliga fór at gera, sum skriftin segði. Teir siga við Jesus: *»Meistari, henda konan er beinleiðis tikin í tí at dríva hor. Í lógini hevur nú Móses boðið okkum, at slíkar konur skulu verða steinaðar; hvat sigur nú*

tú?« Men hetta søgdu teir fyri at freista hann, so at teir kundu hava okkurt at klaga hann fyri. (Jóh.8,4-6) Teir vóru slettis ikki áhugaðir í, at Guðs lóg bleiv fylgd. Teir vildu bara fella Jesus, so at teir kundu hava okkurt at klaga hann fyri. Hendan kvinnan bleiv bara teirra amboð.

Men tað, sum Jesus vil við orðum sínum, tað er, at okkara hjartað er rætt fyri Guði, so at vit óttast Harran, Guð okkara, so at vit altíð ganga leiðir hansara og elska hann og tæna Harranum, Guði okkara, av heilum huga og av allari sál og varðveita boðorð Harrans. Hann biður okkum elska figgindar okkara, geva tí, sum biður okkum og geva olmussu, sum bert Guð veit av. At vit ikki gera nakað fyri at fáa heiður av monnum. Ei heldur fyri at vera sædd. Nei, tí at so verður tað ikki gjørt í kærleika til tann, sum tað er til signing fyri. Guð vil at okkara kærleiki skal vera reinur. Uttan bland av væntan um lön á ein ella annan hátt. Tá er tað ein rættvísi, sum ber av rættvísi teirra skriftlærdu og farisearanna.

Dan Jógvan Eliassen
Framhald í næsta blaði

Bræv nr. 7

Sum vit hava nevnt áður møta vit nógvum vinaligum fólki, sum gjarna vilja tosa og hjálpa okkum har tey kunnu. Hetta er eisini galdandi fyri mekanikarar. Tá ið ein eigur ein miðal gamlan bil, so kemur tað fyri, at bilurin skal tjekkast fyri mangt og hvat, serliga aftaná ein 8000 kilometra túr. S er komin at kenna okkara fasta mekanikara væl og nú ein dagin skuldi eitt spegl skiftast á bilinum, so S mátti ein túr á verkstað. Tá ið hann kemur á verkstaði við bilinum, fær hann bjóða bæði døgurða og ein kaffimunn. Meðan ein mekanikari arbeidir uppá bilin, bjóðar ein annar S við sær inn í býin at royna tað bestu dessertina, ið er at fáa í býnum. Komnir aftur á verkstaði er bilurin liðugur og teir práta víðari. S verður bjóðaður til heimbygdina hjá teimum og hevur takka ja, so teir fara ein túr ein av komandi døgnum. Tað er heilt fantastisk at møta slíkum fólki, ið ikki bert gera tað tey eru biðin um, men eru so opin og hjálpsom, sum hesir mennimir eru. Hetta er ein av hurðunum, ið Gud hevur opna fyri okkum, soleiðis at vit kunnu verða hansara ljós.

Í dag var okkara síðsti dagur á universitetinum áðrenn summarferiuna. Vit hava hesa vikuna verið til roynd í munnligum, skrivligum og at í at lurta. Tað gekk heilt væl fyri okkum bæði, so vit eru væl nøgd. Genturnar hava eina viku eftir í skúla og barnagarði, so hava tær eisini feriu. Vit hava verið so glað fyri skúlan og barnagarðin og gleða okkum til genturnar skulu halda áfram í heyst.

Okkara summarætlanir eru ikki fáar í tali. Fyrst hava vit avtala við eini trúgvandi norsk hjún, ið bógva í einum øðrum býi, at koma ein túr til tey, tað gleða vit okkum til. Við hvørt kann tað kennast eitt sindur einsligt, tá ið vit ikki kenna nakran skandinavara her í býnum. So tað verður deiligt at kunna vitja og tosa við aðrar skandinavarar, sum eru í somu støðu sum vit.

Eftir hetta fara vit á eina kristna barnalegu, ið verður hildin norðan fyri býin vit bógva í. Hóast tað eru kristin fólk, ið standa fyri leguni, koma eisini nógv børn frá ikki-kristnum heimum. Bið um, at Harrin má signa hesa leguna, og at vit sum leiðarar mugu fáa styrki og vísdóm til at tala rætt um Hann, sum gav seg sjálvan fyri okkum.

Seinni kemur ein systur J ein túr at vitja og við henni fara vit eisini at ferðast og vísa henni eitt sindur av landinum. Í endanum av juli fara J og børnini so heim í samband við barnsburðin og S kemur heim í august.

Við ynski um Guds signing
J&S

Hvar fer kirkjan?

Um allan heim er trýst á kristnu kirkjuni fyri at fáa hana at broyta læru; hetta er eisini galdandi í Tanzania. Hendan greinin er skrivað sum ein hjálp til Brøðrakirkjuna í Rukwa, Tanzania, ein hjálp til at sinna seg um, hvønn veg kirkjan skal ganga framyvir.

Tvey orð – tvær ymiskar kirkjur

Tann eina kirkjan lærir: “Mwinjilisti atakayeongoza ushirika, atakuwa mwanamume.”

Hin kirkjan lærir: “Mwinjilisti atakae ongoza Ushirikia, atakuwa Mwanamume *au Mwanamke*.”

Tað gudfrøðiliga arbeiðið er at hyggja at, greiða frá og greina teologiskar broytingar í kirkjuni, fyri at kirkjan kann hugsa seg um, um tað er tann rætti vegurin at fara. Uttan nágreiniligt gudfrøðiligt arbeiði er vandi fyri, at kirkjan flytur seg, sum vindurin blæsur, og broytingar koma frá tíðarrákinum og ikki frá Guðs orði. Tí er tað gudfrøðiliga arbeiðið so umráðandi fyri lívið í kirkjuni.

Málsliga sæð er tað einkult at síggja høvuðsmunin millum teir báðar innleiðandi setningarnar, nevniliga at tað í tí seinna er lagt afturat ‘ella kvinna’, t.v.s. at nú kunnu bæði menn og kvinnur verða evangelistar, har tað áður bert vóru menn.

Tann gudfrøðiliga niðurstøðan á hesum muninum er, at tað er talan um tvær ymiskar kirkjur, sum tú kanst lesa í tí, sum kemur.

Munurin handlar ikki um, at tað skuldi vera kríggj millum menn og kvinnur. Hví skuldi tað verið tað millum tey, sum ynskja at fylgja Guðs vilja? Tann maðurin ella kvinnan, sum boyggir seg fyri Guðs vilja, ynskir júst at liva í lýdni móti Guðs skipan fyri familju- og kirkjulívnum, tí júst í lýdni móti Guðs vilja liggur signingin fyri mann og kvinnu, familju og kirkju. Og júst í lýdni ímóti Guðs vilja liggur kærleikin til Jesus: *“Elska tit meg, tá haldið boð míni!* Og eg skal biðja faðirin, og hann skal geva tykkum annan talsmann, fyri at hann skal verða hjá tykkum allar ævir, *sannleikans* anda, sum heimurin ikki kann taka

ímóti, tí at hann sær hann ikki og kennir hann ikki; men tit kenna hann, tí at hann verður verandi hjá tykkum og er í tykkum. Eg vil ikki lata tykkum verða eftir faðirleysar; eg komi til tykkara. Enn eina stutta stund, og heimurin sær meg ikki longur; men tit síggja meg, tí at eg livi og tit skulu liva. Tann dagin skulu tit ásanna, at eg eri í faðir mínum, og tit í mær, og eg í tykkum. *Tann, sum hevur boð míni og heldur tey, hann er tann, sum elskar meg;* men tann, sum elskar meg, skal verða elskaður av faðir mínum, og eg skal elska hann og opinbera meg fyri honum (Johs. 14,15-21). Kristnir menn og kvinnur eru á somu síðu í tí andaliga kampinum, sum alla tíðina fer fram fyri at verða varðveittur hjá Jesusi og fylgja boðum hansara. Tað er ikki ein kampur ímóti menniskjum, men júst ein andaligur kampur.

“Latið tykkum í øll herklæði Guðs, so at tit kunnu vera førir fyri at standa ímót sniðlopum djævulsins. Tí at bardagi okkara er ikki móti blóði og holdi, men móti valdunum, móti ráðunum, móti heimshøvdingunum í hesum myrkri, móti andaherliðum illskaparins í himnarúmdum. Farið tí í øll herklæði Guðs, so at tit kunnu vera førir fyri at veita móttøðu hin vanda dagin og at standa við, tá ið alt er vundið. (...) takið (...) svørð andans, sum er Guðs orð” (Efes. 6,10ff).

Orðini ‘at evangelisera’ og ‘evangelistur’ hanga málsliga saman, man tað er munur á at evangelisera og at vera evangelistur. Øll kristin evangelisera, t.v.s. vitna um Jesus í gerandisdegnum, hvar tey enn eru og hvar tey enn koma. Tá ið tey eru til arbeiðis, á torginum, vitja onnur, ella banka á eina hurð fyri at handa eina traktat ella eitt Guðs orð. Líka sum kvinnurnar, sum vendu aftur frá teirri tómu

grøvini páskamorgun og mótinum við Jesus, vitnaðu tær um tað, tær høvdu sæð og hoyrt (Matt.28,8-10; Mark. 16,1-10; Luk. 24,9), og líka sum tann sámáriska kvinnan vitnaði fyri sínum býarfólki (Jóh.4,39). Tá ið vit stíga inn í Guðs hús, t.v.s. har sum meinigheitin kemur saman, so er tað í fylgi lógunum í kirkjuni ábyrgdin hjá evangelistinum at leiða meinigheitina, gudstænastuna, prædika og undirvísa. Tað er altso munur á at evangelisera og at vera evangelistur, tá ikki øll, sum evangelisera, skulu leiða meinigheitina, gudstænastuna, prædika og undirvísa. Tað fyrra handlar um eina plikt, sum øll kristin hava, meðan hitt seinna handlar um at vera kallaður til eina serliga tænastu, tá ið meinigheitin kemur saman.

Í Rukwa biskupsdømi eru eingir kvinnuligir prestar. Hví? Er tað tí, at tað er kríggj millum menn og kvinnur í biskupsdøminum í Rukwa, ella er tað tí, at soleiðis er Guðs fyriskipan? Guðs orð sigur, at Kristus er høvur mansins, og at maðurin er høvur kvinnunnar, og at maðurin tí hevur høvuðsembæti (leiðslu og prædiku, t.v.s. mynduleikans orð) í familjuni og í kirkjuni (1.Kor.11; Efes. 5,21-33). Tí verður eisini sagt týðiliga í Guðs orðið, “at tað er ósømd fyri konu at tala í kirkjusamkomu” (1.Kor.14,34-), og at tað ikki er konu loyvt at vera lærari ella at taka sær ræði á maninum (1.Tim.2.). Júst tað at leiða meinigheitina og gudstænastuna, prædika og undirvísa í meinigheitini er uppgávan hjá prestinum, og tí kunnu bert menn vera prestar sambært Guðs vilja. Men uppgávan er ikki ein onnur fyri evangelistar. Teir leiða meinigheitina og gudstænastuna, prædika og undirvísa. T.v.s. at tann, sum leiðir meinigheitina, prædikar og undirvísir, tá ið meinigheitin kemur saman, antin tað nú er ein prestur, ein evangelistur, ein leiðandi elsti ella ein leikmaður, hann tekur á seg høvuðsembæti, tá ið meinigheitin samlast. T.v.s. at antin kunnu kvinnur bæði vera evangelistar og prestar ella eisini kunnu tær hvørki vera evangelistar ella prestar. T.v.s. verður tað sagt ja til kvinnuligar evangelistar, er tað eisini sagt ja til kvinnuligar prestar, og verður tað sagt nei til kvinnuligar prestar, verður eisini sagt nei til kvinnuligar evangelistar. Tað er ikki tittulin

evangelistur ella prestur, sum tað handlar um í Guðs orðið, ei heldur bara ein spurningur um, hvør doypir og stendur fyri altarborðinum, men um ein kvinna skal hava høvuðsembætið, t.v.s. leiðsluna og tað mynduga orðið – prædikuna og undirvísingina. Í tí kristnu kirkjuni tala vit um triggjar ymiskar formar fyri kalli: 1) Kallið frá Guði, 2) kallið frá menniskjum og 3) kallið frá Guði og menniskjum. Tann, sum bara hevur sítt kall frá Guði, er ein profetur. Tann, sum bara er kallaður av menniskjum, er falskur profetur, meðan tann, sum hevur sítt kall frá bæði Guði og menniskjum, hevur eitt embæti í kirkjuni, t.d. evangelistur ella prestur. At vera prædikantur í meinigheitini, tá ið hon kemur saman, er ikki tað sama, sum at vera profetur. Guðs Orð skilir ímillum prædiku og undirvísing í meinigheitini, tá ið meinigheitin samlast, sum krevur lesnað og fyrireiking (við kalli frá Guði og menniskjum) og profeti, sum verður givið direkta og spontant (við kalli frá Guði).

Er tað fyrst sagt ja til, at ein kvinna kann hava høvuðsembætið, so er tað latið upp fyri, at hon kann tað í øllum samhangum, t.v.s. at tað nú er ein opin spurningur, hvør tekur á seg høvuðsembætið í hvørji meinigheit sær og hvørji familii. T.v.s. at í eini meinigheit er tað kvinnur, sum hava høvuðsembætið, í eini aðrari menn, í eini familju er maðurin høvdið í familjuni, meðan í eini aðrari er tað kvinnan. Høvuðsembætið er ikki longur bundið til tað manliga kyni, soleiðis sum Guðs orð fyriskrivur.

T.v.s. at tann kristna hústalan kann broytast til: ‘Tit menn, verið konunum undirgivnir, sum tað sømir í Harranum. Tit kvinnur, elskið menn tykkara og verið ikki beiskar við teir!’ (umskrivning av Kol.3,18-19) og ‘Menninir skulu vera sínum egnu konum undirgivnir eins og Harranum. Tí at konan er høvur mansins, líkasum Kristus er høvur kirkjuliðsins, hann sum er frelsari likamsins. Men eins og kirkjuliðið er Kristi undirgivið, soleiðis skulu eisini menninir vera konum sínum undirgivnir í øllum lutum. Tit konur, elskið menn tykkara, líkasum eisini Kristus elskaði kirkjuliðið og gav seg sjálvan fyri tað’ (umskrivning av Efes.5,22-25).

Hendan teologiska gongdin hevur verið í nógv

ár, hvar man stig fyrir stig hefur broytt læru og harvið eisini praksis. Praksis avspeglar jú læruna. Grundgevingin fyrir kvinnuligum prædikantum og prestum hefur fylgt ymiskum framferðarháttum, men ein framferðarháttur, sum hefur verið brúktur aftur og aftur er Galatarabrævið 3,28: “Her er ekki Jødi ella Grikki, her er ekki trælur ella frælsur maður, her er ekki kallur ella kona; tí at tit eru øll ein maður í Kristi Jesu.” Tann brúkti framferðarhátturin hefur útviklað seg soleiðis: Fyrst bleiv tað sagt: Tað er eingin munur á manni og kvinnu í Kristusi. Síðani bleiv tað sagt: Av tí at munurin millum mann og kvinnu er burtur í Kristusi, kalla vit ekki longur ein mann til at vera prædikantur/prestur, tá ið tað vildi verið mismunur, men ein ‘persón’. Og ‘ein persónur’ kann bæði vera maður ella kvinna, og tí bleiv latið upp fyrir kvinnuligum prædikantum og prestum. Triðja stigið í gongdini er, at tá ið munurin á kynunum er burtur í Kristusi (og tí kalla nakrar kirkjur nú kvinnuligar prædikantar og prestar), so víga vit nú ‘persónar’, tá ið alt annað vildi verið mismunur, t.v.s. tveir menn ella tvær kvinnur ella ein mann og eina kvinnu. “Her er ekki kallur ella kona; tí at tit eru øll ein maður í Kristi Jesu”, bleiv tað sagt.

At týðningurin av orðunum frá Galatarabrævinum er, at fyrir Guði er eingin munur millum Jøda og Griikka, træl ella frælsan, mann ella kvinnu, av tí at øll vera rættvísigjörd við trúgv eina, er nakað annað. Men logikkurin er klárur: Hava vit fyrst beint burtur ta bíbilsku skipanina grundað á kynið, so er vegurin opin fyrir bæði kvinnuligum prædikantum, evangelistum, prestum og homoseksuellum hjúnarlögum.

Maðurin og kvinnan hava sama virðið, men ymiskar uppgávur/tænastur. Tað er skaparskipanin. Tí avvísir Guðs orð ta kynleysu hugsaninna. Og tí avvísir Bíblían tað homoseksuella hjúnalagið líka sum kvinnuligar prædikantar og prestar. Guðs skipan er ein onnur.

Men vit síggja eisini, at fleiri kirkjur stig fyrir stig skifta læru og praksis og kalla kvinnuligar prædikantar/evangelistar, síðani kvinnuligar prestar og síðani siga gott fyrir homoseksuelt samlív. Er tað munur á t.d. kvinnuligum evangelistum og homoseksuellum hjúnalögum?

Sjálvsagt. Men allir teir nevndu spurningarnir hava sína grund í tí somu teologisku hugsanini, nevniliga at man beinir burtur munin á kynunum og harvið tann munin Bíblían fyriskrivar í tænastru og hjúnalagi grunda ymisk kyn. At Brøðrakirkjan ikki er immun fyrir hesi gongdini, sóu vit á fundinum hjá Brøðrakirkjuni ‘Unity Board’ í Calgary, Canada, í oktober 2010, har tað bleiv avgjørt við 10 stemmum av 14, at spurningurin um homoseksuelt samlív var ‘non-essential’ fyrir trúna og kirkjuna

(<http://www.unitasfratrum.org/index.php/downloads/>), t.v.s. at tað er frælsið til at læra ymiskt um henda spurning. Bert 3 av 14 stemmaðu ímóti, meðan ein ikki stemmaði. Hóast hesa avgerð í ‘Unity Board’, siga allar útmeldingar frá Brøðrakirkjuni í Tanzania (t.d. á prestafundinum í Dodoma 2011), at spurningurin um homoseksuelt samlív hoyrir til ‘essential’, t.v.s. tað er ikki frælsi til at læra ymiskt. ‘Essential’ er nevniliga tað, Bíblían lærir. Og lærir Bíblían, at homoseksuelt samlív er synd, so er tað ‘essential’ fyrir ta kristnu trúna, og vit eru bundin til at læra, sum Bíblían lærir.

Tvey nýggj orð – au Mwanamke (ella kvinna) – og tær praktisku fylgjurnar kunnu kanska síggjast smáar í nøkur ár. Nógvar meinigheitir vilja halda fram við bert at kalla menn til evangelistar, men um tað er ein skipan í kirkjuni, so hendir tað, at ein størri bólkur heilt einkult venur seg við, at soleiðis er tað, og tey, sum vaksa upp við hesi skipan halda so, at tað er ein røtt skipan. Líka sum tey, sum vaksa upp við kvinnuligum prestum og homoseksuellum “hjúnalögum”, hava nógv verri við at síggja og gera upp við slíka praksis enn tey, sum eru vaksin upp í einum kirkjusamfelag, sum hefur hildið fast við ta bíbilsku læruna. Tað handlar um tann arv, sum verður givin víðari til komandi ættarlið. Hevur hann Guðs orð við sær ella ímóti sær.

Ein og hvør maður hefur uppgávuna at vera høvdið í síni familju. Hann leiðir og hefur tað mynduga orðið. hann tænar síni familju líka sum Kristus tænar kirkjuni. Um hann ikki vil vera høvur í familjuni og kirkjuni, so svíkir hann.

Ein og hvør kristin hefur uppgávuna at døma um, um tað, sum hendir er í samsvar við Guðs

orð (1. Tess. 5,21-22), og har sum ein kirkja gevur loyvi til kvinnuligar evangelistar, prestar ella homoseksuelt samlív, so kemur tann kristni í eina tvístøðu. Kann ein kristin taka lut í t.d. eini gudstænastu, har tað sum gongur fyri seg, hevur Guðs orð ímóti sær (Rom. 16,17; 2. Tess. 3,6; 2. Joh. 9-11)?

Uppgávan hjá prestinum er millum annað at leita tann upp í meinigheitini, sum hevur bundið frið við syndina, og livir ímóti Guðs vilja. Tað er umorganin hjá kirkjuni at hindra fráfalli og ævigari glatan. Men prestinum stendur ikki frítt av velja ímillum synd. Tað er nevniliga ikki bert ávísar syndir, sum leiða til fráfall og æviga glatan, tað er øll synd. T.v.s. at tann kirkja, sum gevur loyvi til kvinnuligar evangelistar, prestar ella homoseksuelt samlív, fær prestin í eina tvístøðu. Líkasum ein prestur, sum vil vera trúgvur ímóti Skriftini, má leita upp, samtala, ávara og evt. enda við at seta tey í kirkjuaga, sum hava latið seg kallað til at vera evangelist, t.v.s. ímóti Guðs vilja hava sagt ja til at prædika, læra og taka sær ræði á mannum (1. Kor. 14; 1. Tim. 2). Presturin hevur ikki myndugleika til at skilja ímillum ymiskar syndir, sjálvst um nøkur í kirkjuni siga gott fyri ella lata eyguni aftur fyri nøkrum syndum.

Er tað rætt, at maðurin er høvur kvinnunnar (1. Kor. 11,3) og ein kvinna eftir Guðs vilja skal tiga tá ið meinigheitin kemur saman (1. Kor. 14) og ikki má læra ella taka sær ræði á mannum (1. Tim. 2), so fáa vit hesa myndina:

Tann eina kirkjan er lýðin ímóti teimum bíbilsku fyriskipanunum, *hin* sigur, at vit ikki hava fyri neyðini at fylgja teimum.

Tann eina kirkjan kennir seg bundna til alla Skriftina, *hin* meinar, at vit hava mynduleika til at velja, hvørjum partum vit vilja fylgja.

Tann eina kirkjan heldur fast við, at maðurin er høvur kvinnunnar, og hevur høvuðsembætið í kirkjuni, meðan *hin* gevur fríar ræsur til, um tað er ein maður ella ein kvinna, sum hevur høvuðsembætið í kirkjuni.

Tann eina kirkjan heldur fast við, at maðurin er høvdið í familjuni, meðan *hin* má sum fylgja av sínum sjónarmiðið lata tað vera frítt í hvørji

familju sær, um tað nú er maðurin ella kvinnan, sum er høvdið í familjuni.

Tann eina kirkjan heldur fast við skapanarskipanina, meðan *hin* hevur gingið ein kynsleysan veg, hvar tað teologiskt er opnað fyri góðtøku av kvinnuligum prædikantum, evangelistum, prestum og samkyntum hjúnaløgum, ein góðtøka, sum ikki hendir í einum høggi, men stig fyri stig.

Tann eina kirkjan stuðlar kvinnunum í at virka eftir Guðs vilja, meðan *hin kirkjan* leiðir kvinnur inn í ólýdni móti Guði.

Hvørja kirkju velja vit?

So sigur Harrin: Takið støðu við vegirnar og rannsakið og spyrjið eftir fyrndargötunum, har eydnuleiðin man liggja, gangið tit hana; tá skulu tit finna hvíld fyri sálir tykkara. (Jeremia 6,16)

Sumbawanga 8/3 2013

Peter O.K. Olofson

PS: Og so takka vit fyri allar tær mongu kvinnur, sum í lýdni móti Guðs orðið hava upplært tað komandi ættarliðið í heiminum og gjøgnum sunnudagsskúlaarbeiðið og hava tikið hond um upplæringina av øðrum kvinnum; sum hava víst Kristi kærleika gjøgnum diakonala tænastu og umorgan fyri øðrum; hava vitnað um Jesus í teirra gerandisdegi og hava biðið fyri teimum monnum, sum av Guði og menniskjum eru blivnir kallaðir til at vera evangelistar og prestar.

Dan Jógvan Eliassen týddi

Í dögnum 17.- 20. maí varð Hvítusunnu-stevnan hjá Kirkjuliga Missiósfelagnum hildin í Emmaus í Klaksvík.

Á skránni vóru fyra mótir og triggir bíbliutímar, har tey ungu úr Emmaus stóðu fyri tí fyrsta mótinum friggjakvældið.

Talarar í ár vóru Mikkel Vigilius, sum til dagligt starvast sum lærari á bíbilskúlanun LMH í Hillerød. Hann hevði trý mótir og triggjar bíbliutímar og Atli Rasmussen formaður í stýrinum í Emmaus, hevði tað seinasta mótidið á stevnuni.

Vit finga hesar dagar loyvi at uppliva nakrar ríkar løtur saman um Guds orð, stuðlað av góðum sangi og vitnisburðum. Og aftan á hvørt mótir vóru hugnaligar samverur við góðum mati, drekka og práti.

Tað sum eyðkendi boðskapin hesar dagar, var óttin fyri Guði, honum sum er Ísaks ræðsla (1.Mós.31,53). Hann, sum skal døma livandi og deyð, og fyri hvørs dómstóli vit øll einaferð skulu vera opinberað.

Tað var so klárt hesar dagar, at hann sum stóð á talarastólinum, ikki talaði fyri at tekkjast monnum, men Guði, honum sum rannsakar hjertu okkara. Tí trongdi hesin álvari frá Guði ígjøgnum: “Kanna meg, Guð, og kenn mítt hjarta, rannsaka meg og kenn mína hugsan! Vita um eg gangi á glatunarvegi og leið meg hin æviga vegin!” (Sál. 139,23-24).

Óttin fyri at glatast stingur ikki djypri hjá teimum, sum lurta, enn hann ger hjá tí, sum talar. Tí fór tað so djúpt inn til mæn og merg hesar dagar, tí her møttu vit einum talara, sum sjálvur kennir Guðs hvassa orð, sum sjálvur stóð glataður í Guðs ljósi.

Men samstundis møttu vit eisini einum talara, sum kennir gleðiboðskapin, sum Guðs kraft, sum sjálvur hevur upplivað náðina sum smyrsl og balsam fyri tann glataða og sum sjálvur hevur hoyrt seg frelstan og frían í Jesu fullgjörda verki.

Og so upplivdu vit, at tað í ríkiligt mát bleiv oyst vatn av frelsunnar keldu inn yvir okkara hjertu, til troyst og frímóð, til gleði og sigurssong. Himmalin kom okkum so ósigiliga nær, og í trúnni sóu vit fram til tann dag, tá Jesus, okkara brúðgómur, kemur aftur at heinta sína dýrt keyptu brúður. Tá verður frøi, tá hann tekur okkum í sín favn og sigur: Tú ert um ævir mín.

“Heima í himli hvør klaga er tagnað, fullkomin gleði í hjörtunum er”

Hesum finga vit ein forsmakk av, Guð havi lovt, at hann hesar dagar gav okkum at smakka Guðs góða orð og kreftimar av komandi heimi (Heb.6,5).

Egil K. Joensen

Frá Kirkjuliga Missiósfelagnum

Í samband við hvítusunnustevnuna hjá Kirkjuliga Missiósfelagnum var sjónvarps-rásin Iktus og tók mótini, hvar Mikkel Vigilius talaði, upp. Iktus byrjar eftir ætlan at senda mótirøðina 19. juni. Eitt mótir verður sent um vikuna. Mótidið verður sent soleiðis:

mikudag kl. 11.00, 16.00, 21.00 og 02.00 og endursent sunnudag seinnapart og sunnukvöld.

Nærri kunning um sendingarnar á Iktus siggjast á www.iktus.fo.

Arbeitt verður eisini við at leggja ljóðupptøkurnar av talurnum út á heimasíðuna hjá Kirkjuliga Missiósfelagnum www.kmf.fo.

Ein frásøgn úr Miðeystri.

Grande kapteynur var júst komin úr flogfarinum, sum hevði sett seg í oyðimørkini nær við Reyðahavið.

Georg Grande, sum var hansara fulla navn, helt til longur norðuri í landinum, nær við Gaza, har hann arbeiddi.

Svenski herpresturin var vorðin sjúkur, og tað var orsøkin til, at Grande varð biðin um at fara til eina svenska herdeild í ókinum. Í fjúrtan dagar skuldi hann verða í hesi tænastru. Tað var F.N., sum gjørði av, hvar hermenninir skuldu vera, og sagt var, at tænastran í Miðeystri var bæði hørð og krevjandi.

Ongin ivi var um, at hetta var satt, tá ið tað kom til skjóting og kríghóttan. Men var tað friðarligt, so høvdu hermenninir tað gott. So leingi friður var, klagði ongin, men hvør visti, hvussu leingi friður varði?

Í herdeildini vóru 37 mans. Teirra uppgáva var at fáa semju í lag millum jødar og arabarar og á tann hátt fyrirbygja kríggi. Grande kapteynur helt tað eisini vera áhugavert, at vitja onnur støð í Miðeystri. Harumframt var tað hugnaligt, at fáa eitt prát við sviarnar. Hann hevði nevniliga verið saman við dønum og norðmonnum í DANOR herdeildini í meira enn trýggjar mánaðir.

Herprestur Grande visti ikki, um sviarnir vóru glaðir fyri, at hann var komin, men tað mátti vera, sum tað var. Hann hevði í øllum førum ikki biðið um at koma higar. Á ein ella annan hátt kundi hann gera onkra nyttu.

Meðan Grande hugsaði hetta, rópti ein maður á hann. “Eru tygum herpresturin?” Hann vendi sær á og sá ein yvirmann í stuttum buksum og khakiskjúrtu. Grande sá á

eyðkennisbúnanum, at maðurin var svii. Hann hoyrði tað eisini á málinum. “Jú, tað passar,” segði Grande og smiltist.

Yvirmaðurin bleiv alt í einum álvarsamur. “Navn mítt er Blomkvist,” segði hann og heilsaði. “Eg eiti Georg Grande.” Hann ætlaði sær at siga meira, men yvirmaðurin var fyrri:

“Eg vil bara siga við tygum, at vit hava ikki brúk fyri einum presti her, men tygum skulu vera vælkomn kortini.”

Grande legði sær í geyma tey síðstu orðini, hann segði. Hann endurtók tey fyrri seg sjálfvan: “Vælkomin kortini.”

“Ja, men so passar tað so væl. Tit hava ikki biðið um ein prest og eg havi ikki biðið um at koma her. Hasi fólkini í F.N. mugu vera heldur løgin,” svaraði Grande og risti við høvðinum.

Yvirmaðurin var bilsin og hugdi spyrjandi upp á hann, men segði onki. Har stóð ein jeepur. Grande var biðin um at seta seg inn í bilin. Hann legði viðfærið inn á baksetrið. Sjálfur setti hann seg frammanfyri. Blomkvist setti seg við róðrið og royndi at starta bilin. Men illa gekk. Motorurin vildi ikki í gongd. Hann royndi einaferð afturat, men úrslitið var tað sama.

Grande steig út úr bilinum og opnaði motorlúkuna. Tað gekk ikki long tíð, til hann hevði funnið brekið. Hann setti seg inn aftur í bilin og segði: “Nú koyra vit.” Blomkvist var í iva, men setti lykilin í. Bilurin startaði beinanvegin.

Tað sást, at Blomkvist hevði stóra virðing fyri Grande. “Eru tygum prestur?” spurdi hann. Grande nikkaði. Blomkvist kundi ikki vita, at presturin hevði tað til frítíðarítriv at umvæla bilar.

Stundir vóru eisini til hugnakvöld. Sangur, tónleikur og ymiskt annað var á skránni. Grande spældi gítar og sang bæði á svenskum og norskum. Hann fekk nakrar ríkar og góðar dagar við hermonnunum. Hann gekk runt og hugdi at, hvat teir fingust við dagliga. Høvdu teir trupulleikar, komu teir til hansara.

Dagin eftir var fót bóltsdystur, og presturin var við. “Sparka tygum eisini fót bólt?” spurdi Blomkvist. Grande hevði ongantíð verið á nøkrum A-liði, men um hann hevði valt fót bóltin í staðin fyri lesnaðin, so hevði hann óivað blivið ein góður fót bóltsspælari. Ein er noyddur at velja, og tað hevði Grande gjørt.

Alt var so óðrvisi her í oyðimørkini. Tað hevði ikki regnað í longri tíð. Tí lógu hermenninir og svóvu undir opnum himni. Teir lógu uppi á takinum, tí tað var ov heitt at liggja inni. Fleiri kvöld hevði Grande ligið uppi á takinum og hugt upp í stjörnuhimmalin, meðan hann bað til Guð, bæði fyri Blomkvist, hermonnunum, sær sjálvum og teimum heima í Noregi. Hann saknaði sína kærnu familju.

Grande skilti, at Blomkvist hevði onkrar trupulleikar at stríðast við. Men hann vildi ikki spyrja hann. Hann mátti bíða til hann kom sjálvur. Hann sá eldri út, enn hann var. Tað sást at tað var okkurt, sum nívdí hann. Grande hevði lagt merki til, at fleiri av monnunum vóru bangnir fyri honum. Blomkvist hevði eisini varnast, at tað var torført at fáa samband við fleiri teirra.

Eitt kvöldið fór Grande tíðliga til songar. Morgunin eftir skuldi hann fara saman við tveimum øðrum út í oyðimørkina. Hann sovnaði skjótt, men vaknaði aftur á miðjari nátt. Hann fór upp og lat seg í. Mánalýsið var, og klárur stjörnuhimmel. Hann hugdi rundan um seg. Blomkvist var ikki at síggja. Hann var kanska farin út at tosa við vaktarmenninar, hugsaði Grande og fór útum. Hann ætlaði at ganga ein lítlan túr at vita, hvussu tað var at vera úti í oyðimørkini um náttina.

Hann kom til eitt pláss, har vanligt var at hava gudstænastu. Har stóð ein kirkja við ongari tekju. Tað var ikki neyðugt at hava, tí tað regnaði so sjáldan. Nógv døgg legðist um náttina, men so skjótt sólin kom fram, varð alt turt beinanvegin.

Tá hann hugdi inn í kirkjuna, helt hann seg síggja onkran liggja á knæ framman fyri altarinum. Tá hann kom nærri, sá hann, at tað var Blomkvist. Hann lá og higstraði. Grande skilti, at hann hevði tað ringt. Hann fór yvir til hansara.

“Eg skilji, at tú hevur tað svárt, men er tað nakað, eg kann hjálpa tær við?” spurdi hann.

“Eg megnaði tað ikki,” segði hann við gráturødd. Grande hugdi rundan um seg og skilti, hvat hann meinti við, tá hann sá eitt skotvápn liggja við fótur hansara. “Eg helt, at eg fór at klára tað, men tað gjørdi eg ikki,” segði hann grátandi. Grande læt hann gráta. Tá ein løta var farin, sissaðist hann so mikið, at teir kundu tosa saman. Blomkvist greiddi frá:

“Konan og eg mistu eitt barn fyri einum ári síðani. Monica var trý ár. Hon hevði eina álvarsama sjúku, sum eingin lækni kundi grøða. Stutt eftir fór konan frá mær og flutti saman við einum øðrum manni. Tá ein tíð var farin, iðraði hon seg um tað, og bað um at koma aftur til mín. Men tá var eg vorðin so beiskur og fullur av hatri, at eg vildi onki hava við hana at gera. Hon bønaði og bað, men eg bað hana sleppa sær burtur. Eg vildi ikki síggja hana meira.

Tú prestur, eg sakni hana so ómetaliga nógv. Eg elski hana framvegis.... Hetta er orsökini til at eg eri komin higar,” legði hann afturat. Hetta bleiv ein drúgv nátt fyri teir báðar. Tá ið sólin reis næsta morgun, sótu teir framvegis í kirkjuni. Men tað var ikki bert tann vanliga sólin, sum hækkaði á luftini. Eisini í hjartanum á Blomkvist var sólin farin at skína. Hon var í ferð við at bloyta tað harða sinnið, kuldán og beiskleikan.

Hann hevði møtt meistaranum úr Nasaret, sum doyði fyri hansara syndir, ikki so nógvar míl haðani, sum teir sótu. Jesus doyði á einum krossi fyri syndirnar í øllum heiminum.

Hann hevði rópt: “Tað er fullgjørt.” Ein ránsman hevði hann tikið við sær til Himmals ta ferðina. Hann, sum hevði møtt Nikodemusi eina náttina, hann hevði møtt einum nýggjum Nikodemusi hesa náttina, og nú var vorðin friður í einum mannahjarta.

Dagin fyri, sum Grande skuldi fara avstað spurdi Blomkvist, um hann ikki kundi hava altargongd fyri teimum. Tað vildi hann fegin, men hann vildi ikki, at nakar annar skuldi kenna seg noyddan til at fara til altars. Hetta var ein privatsak, sum ein sjálvur mátti finna útav.

Tá ið klokkan var fimm, byrjaði gudstænastan. Herprestur Grande stóð frammanfyri altarinum, meðan Anders Frostesens vakri sálmur var sungin:

“Jesus frá Nasaret går her fram,
Enn som i gånge tid,
løser ur vanmakt, synd og skam
skænker sin kraft og frid:
Himmeriket är nära.

Tá Grande bjóðaði teimum til Harrans borð, reistust allir og komu fram til altarið. Tá ið tveir teir fyrstu høvdu fingið breyðið og vínið, reistust teir. Grande vildi biðja teir biða, men tá sá hann, at teir vóru á veg út at loysa vaktarmenninar av, so teir eisini kundu koma til altars. Hetta var ein hugtakandi sjón. Grande kom at hugsa um sangin hjá Mattias Orheim: Hin vakrasta sjón eg síggja kann, er tey ungu í bøn til Guð.” Tá vælsignilsíð til endans var lýst, sungu teir síðsta ørindið av Anders Frostensons sálmi:

Öppna ditt hjärta i bön och bot,
upplåd var hemligt rum.
Red dig att taga Guds Son emot,
tro evangelium.
Himmelriket är nära.”

Tá ið sangurin tagnaði var púra kvirt eina løtu. Men so reisist Blomkvist og fer fram til altarið. Hann tekur í hándina á Grande og sigur hart og týðuliga: “Hetta er størsti dagur í lívi mínum síðan konfirmantióinina.” Grande mátti turka tárini úr eygunum. Ongantíð áður hevði hesin sangurin hugtikið hann sum nú:

“Himmeriket är nära.”

Ivar Ruud.

Lea Juul týddi

“Biðið fyri arbeiðinum!”

Bunna og lítlibeiggi

Bunna og lítlibeiggi búðu saman við mammu og pápa í einum ættarbólki, har fólkinu aldri hevði hoyrt um Jesus og trúðu, at Guð hevði vent teimum bakið. Tey livdu í ótta fyri illamanni og illum andum, og tí royndu tey alla tíðina at gera okkurt, sum kundi blíðka teir.

Lítlibeiggi var bert nakrar dagar gamal, og Bunna var ógvuliga góð við hann, men so søgdu foreldrini henni, at tey vóru noydd at seta lítlibeiggjan út í skógin til tey villu djórini, tí lógin hjá ættarbólkinum kravdi, at øll børn, sum vórðu fødd júst hetta árið, skuldu setast út.

Bunna bønadi og bað foreldrini um ikki at gera hetta, og hon lovaði, at hon skuldi ansa eftir honum alla tíðina, men foreldrini søgdu, at tað ikki var tí, at tey ikki tímdu at ansa eftir beiggjanum, at tey settu hann út, men at tey vóru bangin fyri, at illimaður og illu andarnir fóru at hevna seg, um tey ikki gjørdu tað.

Bunna kundi gott hugsað sær at goymt beiggjan burtur, so at eingin fann hann, men hon tordi ikki, tí hon var eisini bangin fyri illamanni og illu andunum, men hon skilti ikki, at pápin var bangin, tí hann plagdi ongantíð at ræðast nakað. Einaferð hevði hann dripið ein fil við sínum spjóti.

Bunna spurdi eisini mammuna, um tey ikki bara skuldu lata sum um, at tey høvdu sett beiggjan út í skógin, og so goyma hann onkustaðni, ansa eftir honum og geva honum at eta, men mamman risti bara við høvðinum og tók um tann tjúkka ringin, sum hon hevði um armin. Hann sá út sum ein ormur, sum hevði lagt seg um armin á henni. Bunna visti væl, at hesin ringurin var tekin um, at mamman hoyrði illamanni til. Hon royndi at toga hann

av, men tað bar ikki til, tí hann sat sum stoyptur uppi á arminum á mammuni.

Ein dagin fór mamman fór út í skógin við beiggjanum. Tá ið hon hevði lagt hann á eitt skinn undir nøkur trø, skundaði hon sær til hús aftur, tí hon orkaði ikki at hoyra hann gráta. Hetta var ein svár tíð fyri Bunnu og foreldur hennara.

Nakrar mánaðir eftir, at mamman hevði sett beiggjan út í skógin, fingur Bunna og tey vitjan. Ein fremmandur maður kom ríðandi úr skóginum, og hann steðgaði uttan fyri hjá teimum. Hann var blíður og heilsaði upp á tey. Hann var boðin innar og fekk ein drekkamunn. Meðan tey sótu við borðið og prátaðu, spurdi hann knappliga pápan, um tey høvdu sett teirra son út í skógin.

Tá gjørdust foreldrini hjá Bunnu bangin, tí tey væntaðu, at hesin maðurin mundi vera komin frá stjórnini í teirra landi og ætlaði at revsa tey, tí at tey høvdu sett beiggjan út. Tí var pápin skjótur at avnokta tað, sum hesin maðurin segði og svaraði, at beiggin var vorðin illa sjúkur og var deyður.

Maðurin visti, at hetta ikki var so og segði, at tey ikki skuldu vera bangin fyri honum, men bara siga sannleikan. Hann var ikki komin at revsa tey, tí hann visti, at teirra lóg kravdi hetta av teimum, og at tey vóru bangin fyri at verða revsað av illamanni og illu andunum, um tey ikki gjørdu tað. Nei, hann var komin at fortelja teimum, at tey ikki skuldu vera bangin, tí hann kendi Jesus, sum var sterkari enn bæði illimaður og illu andarnir. Síðani greiddi hann teimum frá, at Jesus var Guðs sonur og var komin inn í heimin at doyggja fyri øll menniskju, so at tey kundu verða frelst.

Bunna og foreldrini lurtaðu væl eftir, meðan hann fortaldi teimum um Jesus, og tey vórðu sera fegin um at hoyra, at onkur var sterkari enn illimaður og illu andarnir.

Áðrenn tann fremmandi maðurin fór avstað, lovaði hann at koma skjótt aftur. Bunna og foreldrini vóru so glað fyrri at hava hoyrt um Jesus, og tey foru út til alt bygdarfólkið og fortaldu um tann fremmanda mannin og boðskapin um, at Jesus var sterkari enn bæði illimaður og illu andarnir.

Tá ið tann fremmandi maðurin nakað seinni kom aftur til bygdina, savnaðist bygdarfólkið rundan um hann fyrri at hoyra boðskapin um Jesus. Áðrenn hann fór avstað aftur, vóru tey mong, sum vildu hoyra Jesusi til og ynsktu, at maðurin skuldi koma aftur at fortelja teimum meira. Tað lovaði hann og segði, at hann fór at taka nøkur kristin við sær og eisini onkrar hvítar trúboðarar. Tá fólkinu hoyrdu tað, gjørdust tey glað, eisini tí at tey aldri áður høvdu sæð hvít menniskju.

Ein góðan sólskinsdag kom tann fremmandi aftur til bygdina saman við øðrum. Sangur var at hoyra um alla bygdina, og fleiri og fleiri vildu hoyra Jesusi til. Armringar vórðu tiknir av og beindir burtur.

Áðrenn alt fremmandafólkið fór heim aftur, fór tann fremmandi, sum ikki var so fremmandur longur, inn aftur at vitja Bunnu og tey. Bunna og foreldrini vóru sera blíð við henda mannin, sum hevði verið við til at broyta teirra lív. Nú vóru tey lukkulig og kendu seg trygg, tí tey vistu, at tey altíð kundu fara til Jesus at fáa ugga og troyst.

Kortini sá tann fremmandi, at mamman serliga hetta kvøldið tyktist so álvarsom. Hann hugdi eina løtu upp á hana, og so segði hon við hann, at hann skuldi verið komin fyrr at fortalt teimum um Jesus, tí so hevði lítlibeiggin fingið loyvi at livað. Tá Bunna og pápin hoyrdu mammuna nevna lítlibeigjan, vóru tey um at gráta, men tann fremmandi smíltist upp á tey.

Hann fortaldi teimum, at lítlibeiggi var á lívi. At hann fyrri einum hálvum ári síðani hevði riðið gjøgnum skógin, tá ið hann hoyrði barnagrát millum trøini. Hann var síðani farin at leita og hevði funnið barnið undir einum træi. Av tí at hann kendi til lógirnar í teimum smáu bygdunum, hevði hann tikið barnið heim til konu sína, og tey bæði høvdu ansað væl eftir honum. Nú var hann ein glaður og frískur drongur.

Tað fyrsta, sum Bunna spurdi fremmanda mannin, var, um tey kundu fáa beiggjan aftur. Tað lovaði hann teimum, tí hann segði, at hann alla tíðina hevði ætlað, at tey skuldu fáa beiggjan aftur, men at hann ikki hevði viljað fortalt teimum um hann, fyrr enn hann var vísur í, at tey ynsktu at fylgja Jesusi eftir, tí annars hevði hann verið bangin fyrri, at beiggin møguliga seinni aftur fór at verða settur út í skógin.

Bunna og foreldrini vórðu sera bilsin og fegin um at hoyra, at lítlibeiggi hevði tað gott, og tey lovaðu og takkaðu Guði fyrri tað. Dagin eftir fór pápin heim til tann fremmanda mannin eftir beiggjanum og tók hann heim til Bunnu og mammuna.

Leysliga umsett,
Petra Gregersen

BARNASÍÐAN

Dávid og Goliat

Filistar voru grannar hjá jødum, og í Gamla Testamenti hoyra vit ofta um, at hesir báðir grannarnir voru í bardaga við hvønn annan. Eftir at Dávid var salvaður til kongs, voru grannarnir aftur í kríggi, og filistar voru vísir í, at teir fóru at vinna, tí teir høvdu ein kapp í teirra heri, sum kallaðist Goliat, og teir aftraðu seg ikki í at siga, at um nakar jødiskur hermaður vann á Goliati, so voru tað ísraelsmenn, sum høvdu vunnið kríggið.

Saul, sum var kongur tá, royndi at fáa onkran av sínum hermonnum at fara í bardaga móti Goliati og lovaði teimum elstu dóttur sína afturfyri, men eingin hættaði sær. Hvønn morgun og hvørt kvøld kom Goliat fram og háðaði ísraelsmenn og teirra Guð.

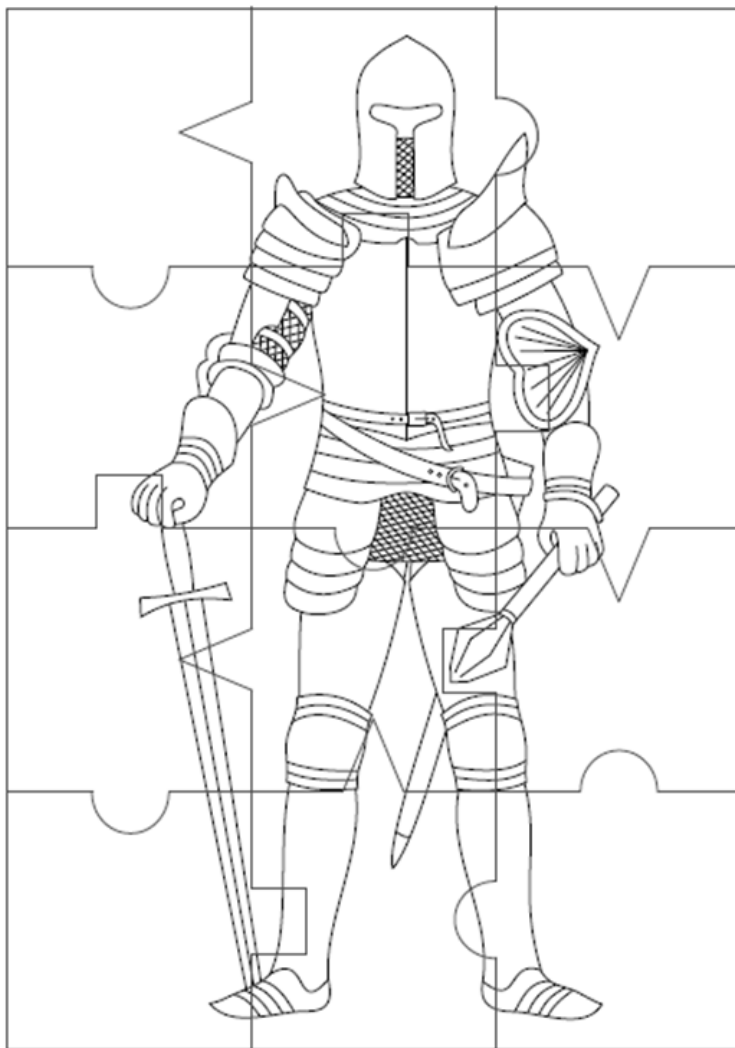
Ein dagin kom Dávid á hermótið við mati til brøðurnar, sum voru við í bardaganum, og tá hann hoyrði, hvussu Goliat gekk og spottaði Guð og ísraelsmenn, bjóðaði hann seg fram at fara í bardaga móti Goliati. Saul helt ikki, at Dávid skuldi fara, tí at hann var so ungur og hevði ongantíð verið í bardaga fyrr, men Dávid hevði gott mót, tí hann sum seyðamaður mangan hevði vart seyðin ímóti bæði bjarnum og leyvum, og so var hann eisini vísur í, at Guð var við honum.

Saul læt hann fara og bað Guð fylgja honum. Dávid læt seg í herklæði, men tey voru alt ov stór, og hann læt seg úr aftur og fór ímóti Goliati við einans fimm steinum í taskuni, einum sleingibandi og einum stavi.

Tá Goliat, metstórir á vøkstri við hjálmi á høvðinum, í brynju, við spjóti og svørði, sá Dávid koma ímóti sær, spottaði hann hann og spurdi, um hann helt seg vera ein hund, har hann kom ímóti honum við stavi. Hann var vísur í, at hann fór at vinna og lovaði at geva fuglunum og villdjórunum kjøtið á Dávidi, tá ið hann hevði dripið hann.

Dávid segði harafturímóti, at hann kom í Guðs navni, meðan Goliat kom við svørði og spjóti. Síðani slongdi hann við sleingibandinum ein stein í pannuna á Goliat, og hann fall til jarðar. Hann tók so svørðið úr slíðranum hjá Goliati og høgdi høvðið av honum. Tá filistarnir sóu hetta, flýddu teir, og ísraelsmenn høvdu vunnið bardagan.

Niðanfryi er eitt puslispæl av einum hermanni. Litið tað, límið tað á stívt pappír, klippið tað sundur og setið tað saman aftur.

Umbróting:

Brandur Petersen

Prent:

Estra

Ábyrgd:

Dan J. Eliassen

Útgevari:

*Kirkjuliga Missiónsfelagið
Kongsgil 23 kj.*

FO-100 Tórshavn

Tlf.: 282006

T-postur: kmf@kmf.fo

Heimasíða: www.kmf.fo

Konta: 9181-495.337.3

*Kirkjuligt Missiónsblað
kemur út 8 ferðir um árið
(feb, mar, mai, jun,
aug, sep, nov, og des)*

Haldaragjald: kr. 150,-